

Jennifer Hillier

Zie mij

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Jar of Hearts

© 2018 by Jennifer Hillier

Published by arrangement with St. Martin's Press. All rights reserved.

Vertaling

Els van Son

Omslagontwerp

Dog and Pony

© 2020 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

DEEL EEN
ONTKENNING

‘Ik weet niet eens waarvoor ik wegvluchtte – ik denk dat ik
het gewoon dééd.’

– J.D. Salinger, *The Catcher in the Rye*

1

Het proces heeft het nieuws nauwelijks gehaald. Dat is positief natuurlijk, want minder journalisten. Maar ook betreurenswaardig: hoe afschuwelijk en ziek moet een misdaad tegenwoordig zijn om de landelijke pers te halen?

Fucking ziek dus.

Calvin James, ook bekend als de *Sweetbay Strangler*, wordt alleen even genoemd door *The New York Times* en CNN; zijn misdaden zijn blijkbaar niet sensationeel genoeg om aandacht te krijgen in *People of The View*. Voor de inwoners van de noordwestelijke staten echter – Washington, Idaho en Oregon – is het proces tegen de Sweetbay Strangler belangrijk.

De verdwijning van Angela Wong, veertien jaar geleden, veroorzaakte een golf van ontzetting in Seattle en omgeving omdat Angela's vader een hoge piet bij Microsoft was (en een persoonlijke vriend van Bill Gates). Er werden zoektochten georganiseerd, interviews gegeven, en er werd een beloning uitgelooft die elke dag werd verhoogd. Dat haar lichamelijke resten nu, na zoveel jaar, zijn gevonden – op nog geen kilometer van haar ouderlijk huis – heeft hier voor heel wat beroering gezorgd. Voor de mensen hier ligt het allemaal nog vers in het geheugen; op Twitter was #JusticeForAngela vanmorgen trending. Het stond op de negende of tiende plaats van de populairste hashtags. Niet langer dan een uur of drie, maar toch.

Angela's ouders zitten in de rechtszaal. Ze zijn ongeveer

een jaar na de vermissing van hun dochter gescheiden; haar verdwijning was de nekslag voor hun al tien jaar verslechterende huwelijk. Ze zitten een paar rijen achter de officier van justitie, naast elkaar, allebei met hun nieuwe echtgenoten, verenigd in hun verdriet en hun hoop op gerechtigheid.

Georgina Shaw kan zichzelf er niet toe zetten oogcontact met hen te maken. De aanblik van hun gezichten, getekend door verdriet en woede, is het ergste van alles. Ze had hun de afgelopen veertien jaar vele slapeloze nachten kunnen besparen. Ze had hun kunnen vertellen wat er was gebeurd, die fatale nacht waarin Angela verdween.

Geo had heel veel voor hen kunnen betekenen.

Angela's moeder was veertien jaar geleden een oppervlakkige, materialistische vrouw die zich meer bekommerde om haar status op de countryclub dan om de bezigheden van haar tienerdochter, en Angela's vader had al net zo weinig interesse in zijn dochter. Hij was een workaholic die in het weekend liever pokerde of een rondje golf liep dan dat hij tijd met zijn gezin doorbracht. Tot Angela spoorloos verdween. Dat bracht hen samen en dreef hen uiteindelijk weer uit elkaar. Ze reageerden op haar vermissing zoals iedere normale, liefhebbende ouder zou doen. Opeens waren ze heel kwetsbaar. Emotioneel.

Geo herkent Candace Wong, tegenwoordig Candace Platten, bijna niet. Vroeger was ze onmogelijk slank, maar nu is ze ten minste tien kilo aangekomen. Ze lijkt er gezonder door. Viktor Wong ziet er min of meer hetzelfde uit als vroeger, met meer buik en minder haar.

Geo had een groot deel van haar jeugd doorgebracht in Angela's huis, er talloze afhaalpizza's verorberd in de keuken en er vele malen gelogeerd als haar vader lange nachten op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis werkte. Ze had de Wongs gesteund in de dagen nadat hun enige kind

niet thuishkwam, geruststellend beweerd dat Angela gevonden zou worden, antwoorden gegeven waardoor ze zich beter voelden maar die niets met de waarheid te maken hadden. De Wongs werden uitgenodigd bij de eindexamen-uitreiking van de middelbare school waar ze een speciale award kregen voor Angela's verdiensten: aanvoerder van het cheerleadersteam, sterspeelster van het volleybalteam, voorbeeldige leerling met alleen maar achten en negens. En elk jaar daarna stuurde Candace Wong Platten, waar ze ook zat op de wereld, een kerstkaart naar Geo. Twaalf kaarten, allemaal op dezelfde manier ondertekend: *'Liefs, Angies moeder'*.

Nu haten ze haar. Sinds ze de rechtszaal is binnengekomen voelt ze hun ogen al op haar branden. En nu ze in de getuigenbank zit, ook die van de jury.

Geo is voorbereid op de vragen die gaan komen en met haar blik gefixeerd op een vaag punt ver achter in de rechtszaal, beantwoordt ze die zoals ze heeft geoefend. De assistent van de openbare aanklager heeft alles met haar doorgenomen. Eigenlijk is ze hier alleen om wat meer drama en kleur aan het proces te geven door te beschrijven wat er die nacht precies is gebeurd.

De openbare aanklager heeft een sterke zaak; er is een overvloed aan bewijs tegen Calvin James nadat hij, na de moord op Angela, nog drie vrouwen heeft vermoord. Geo is hier alleen om te vertellen over de enige moord waarbij ze betrokken was; die op haar beste vriendin. Na haar getuigenis wordt ze overgebracht naar de Hazelwood-gevangenis, waar ze vijf jaar moet zitten.

Vijf jaar. Een nachtmerrie, maar ook een cadeau, het resultaat van een slimme strafverminderingdeal, geregeld door haar peperdure advocaat die handig gebruik heeft gemaakt van de druk op de officier van justitie om de Sweetbay Strangler voorgoed op te sluiten. Het publiek schreeuwt

om de doodstraf voor een seriemoordenaar zoals hij, maar dat zal het niet worden; niet in een stad die zo liberaal is als Seattle. De openbare aanklager eist levenslang voor Calvin James, dus is vijf jaar voor Geo volgens vele commentaren op #JusticeForAngela lang niet genoeg. Geo zal nog jong zijn als ze wordt vrijgelaten en genoeg tijd hebben om opnieuw te beginnen, de tijd hebben om nog te trouwen, kinderen te krijgen, een mooi leven te hebben.

In theorie in elk geval.

Ze werpt een snelle blik op Andrew, die op de derde rij van achteren stoïcijns naast haar vader zit. Door hem ziet ze er leuk uit vandaag, hij is vanmorgen haar favoriete Dior-jurk en Louboutin-pumps komen brengen. Ze vangt zijn blik.

Andrew werpt haar een klein opbeurend glimlachje toe wat haar even een goed gevoel geeft, maar dat natuurlijk niet beklijft.

Haar verloofde weet niet wat ze heeft gedaan. Maar dat zal nu niet lang meer duren, nog even en hij hoort het.

Geo kijkt neer op haar handen die keurig in elkaar gevouwen op haar schoot liggen. Haar verlovingsring met een ovale driekaraats diamant omringd door kleinere diamanten zit nog steeds om haar vinger. Nog wel.

Andrew Shipp heeft een uitstekende smaak. Natuurlijk heeft hij die! Met zo'n uitstekende opvoeding, prestigieuze familienaam en goedgevulde bankrekening is dat niet meer dan logisch. Als hij het straks uitmaakt – wat hij natuurlijk doet, het enige wat belangrijker voor hem is dan Geo, is het familiebedrijf en de goede naam – geeft ze hem die ring terug. Natuurlijk geeft ze hem terug. Dat hoort nu eenmaal zo...

Er staat een foto van Angela in posterformaat op een ezel voor de jury opgesteld. Geo herinnert zich de dag waarop die foto is gemaakt, een paar weken na het begin van hun

vijfde jaar op St. Martin's, hun middelbare school. Geo heeft de volledige versie van de foto ergens thuis liggen. Hij is genomen tijdens de Puyallup Fair (tegenwoordig omgedoopt in de Washington State Fair); twee beste vriendinnen naast elkaar, Geo met een blauwe suikerspin en Angela met een smeltend ijsje in haar hand. Op de foto hier, uitvergroet en zonder Geo, straalt Angela, met een vrolijke lach en sprankelende bruine ogen, haar haar licht op in de zon. Een prachtig meisje op een prachtige dag met een prachtige toekomst.

Naast die foto staat een andere ezel met nog een tot posterformaat uitvergroete foto. Daarop zijn Angela's lichamelijke resten te zien; gevonden in het bos achter Geo's ouderlijk huis. Gewoon een hoopje botten in de aarde; op de televisie ziet het er altijd veel akeliger uit. Maar het verschil is dat deze botten écht zijn, de botten van een meisje dat veel te jong en veel te gewelddadig van het leven is beroofd.

De openbare aanklager stelt Geo allerlei vragen om voor de jury een portret van Angela Wong te schilderen, gezien door de ogen van haar beste vriendin. Ze geeft keurig antwoord en weidt nooit uit, vertelt nooit meer details dan nodig. Haar stem galmt door de luidsprekers in de rechtszaal en klinkt veel kalmer dan ze zich voelt. Het diepe verdriet dat ze sinds de moord op Angela elke dag van haar leven met zich meedraagt is niet hoorbaar, ondergesneeuwd doordat ze zo helder en duidelijk mogelijk probeert te spreken.

Vanaf zijn plek neemt Calvin haar nauwlettend op, met priemende ogen. Hij lijkt dwars door haar heen te kijken. Het voelt net zoals vroeger, alsof hij haar weer in zijn macht heeft. Geo vertelt de rechtbank over hun relatie, toen ze met elkaar gingen, toen zij net zestien was en hij nog gewoon Calvin was en niet de Sweetbay Strangler. Toen ze dacht dat ze verliefd op elkaar waren. Ze vertelt over zijn

gewelddadigheid, zowel fysiek als verbaal, vertelt de gefascineerde rechtbankbezoekers over Calvins obsessieve en bazige karakter. Ze beschrijft haar angst en verwarring, dingen die ze nooit aan iemand heeft verteld, zelfs niet aan Angela en al helemaal niet aan haar vader. Dingen die jarenlang in een afgesloten laatje in haar hoofd hebben gezeten, opgeborgen in een hoekje van haar geheugen waar met grote letters VERBODEN TOEGANG op stond.

Als je kon afstuderen op compartimentaliseren – iets in een laatje opbergen, dat op slot draaien en het nooit meer opendoen – dan was Geo nu professor.

‘Als u in de jaren erna in de kranten las of op het nieuws hoorde over de Sweetbay Strangler, hebt u toen ooit vermoed dat dat Calvin James kon zijn?’ vraagt de officier van justitie nu.

Geo schudt haar hoofd. ‘Ik keek nooit naar het nieuws. Ik had natuurlijk van mijn vader wel iets over de Sweetbay Strangler gehoord, omdat hij nog steeds in Sweetbay woont, maar ik heb nooit enig verband gelegd. Ik besteedde er eigenlijk nauwelijks aandacht aan.’

Dat is waar en als ze een korte blik op Calvin werpt, ziet ze zijn mondhoeken iets verder omhooggaan. Een millimeter. Een lachje. Haar geliefde was vroeger, op zijn eenentwintigste, al knap. Maar nu, op zijn vijfendertigste, ziet hij eruit als een filmster. Zijn gezicht is wat voller dan vroeger, hij heeft sterke, regelmatige trekken. Zijn haar, nu met een enkel draadje grijs bij de slapen, is gestyled in een perfecte net-uit-bed-look en de rimpeltjes om zijn ogen maken hem alleen nog maar aantrekkelijker. Hij is gekleed in een eenvoudig pak, zit ontspannen op zijn stoel en maakt af en toe een aantekening op een geel notitieblok dat voor hem ligt. Dat lachje ligt al vanaf het moment dat Geo de rechtszaal binnenkwam op zijn lippen. Ze vermoedt dat zij de enige is die het ziet. En dat het speciaal voor háár is.

Als ze zijn blik ontmoet, gaat er een tinteling door haar heen. Die verdomde tinteling, zelfs nu nog, na alles. Vanaf het moment dat ze hem ontmoette tot de allerlaatste keer dat ze hem zag, was die tinteling er, die enorme fysieke aantrekkingskracht. Iets wat ze vóór hem nooit had gevoeld. En na hem ook niet. Zelfs niet met Andrew. Júíst niet met Andrew; haar verloofde, hoewel ze hem eigenlijk niet meer zo kan noemen omdat de bruiloft die voor volgende zomer gepland staat nu natuurlijk niet doorgaat.

Haar handen liggen op haar schoot en ze draait de ring rond haar vinger. Ze voelt het geruststellende gewicht ervan, de zekerheid, de veiligheid. Het was een symbolisch moment toen Andrew haar die ring gaf, niet alleen omdat het een symbool was voor zijn wens om met haar te trouwen, maar ook voor het leven dat ze voor zichzelf had opgebouwd: een bachelor aan de Puget Sound State University, een master aan de University of Washington, op haar dertigste onderdirecteur – de jongste ooit – bij Shipp Pharmaceuticals.

Oké, een deel van haar succes heeft te maken met het feit dat ze verloofd was met Andrew Shipp, directeur en troonopvolger van Shipp Pharma, maar het grootste deel heeft ze zelf verdiend; ze heeft zich uit de naad gewerkt.

Het doet er allemaal niet meer toe, dat leven is voor altijd voorbij.

Aan de ene kant weet ze dat ze er goed vanaf komt. Een lage straf. Haar dure advocaat is elke cent die Andrew hem heeft betaald dubbel en dwars waard geweest. Maar aan de andere kant: vijf jaar! Vijf jaar, verdomme! In de gevangenis zal het geen zier uitmaken of ze een universitaire graad heeft, een succesvolle carrière met een salaris van zes cijfers (inclusief bonus) en ze op het punt stond deel te worden van een van Seattles oudste en meest elitaire families. Als ze vrijkomt – ervan uitgaande dat ze niet wordt vermoord in

de douches – staat er een dik kruis achter haar naam. Zware delinquent. Dan krijgt ze nooit meer een baan en verschijnt elke keer dat iemand haar naam googelt de zaak van de Sweetbay Strangler op het scherm. Het internet vergeet niets. Ze zal helemaal opnieuw moeten beginnen, alles vanaf de grond weer moeten opbouwen. Nee, niet vanaf de grond, vanuit de diepe kuil die ze voor zichzelf heeft gegraven, waaruit ze haar weg omhoog zal moeten klauwen.

Helder en duidelijk vervolgt ze haar verslag van de gebeurtenissen van die nacht. De aandacht van de jury en de toeschouwers is gevangen. Met haar ogen nog steeds op een plekje achter in de zaal gericht, vertelt ze verder. Het na-de-wedstrijd-feestje bij Chad Fenton thuis. De fruit-punch waar meer wodka in zat dan vruchtensap. Dat Angela en zij vroeg weggingen en giechelend in hun blote jurkjes naar Calvins appartement waren gewankeld. Allebei stomdronken. De dreunende muziek uit Calvins stereo. Angela dansend. Angela flirtend. Nog meer drank, de wereld die om haar heen draaide, een caleidoscoop van vage vormen en kleuren tot ze het bewustzijn verloor.

Toen, een tijd later, de autorit naar Geo's huis, Calvin achter het stuur, Angela opgevouwen in de achterbak van de auto. De lange tocht diep het bos in, met alleen het licht van het minizaklampje aan Calvins sleutelring. De koele nacht. Hoe het rook naar bos en bomen. Hoe hard de grond was. Hoe ze alleen kon huilen. Geo's jurk, smerig, onder de aarde, gras en bloed.

'U hebt niet gezien dat Calvin James het lichaam in stukken zaagde?' houdt de aanklager aan.

Geo knijpt haar ogen even dicht. Hij wil de aandacht vestigen op het feit dat Angela's lijk in stukken was gezaagd. Benadrukken hoe afgrijselijk de moord was. Haar beste vriendin was al dood, maar desondanks is het monsterachtig om zoiets te doen.

‘Nee, ik heb niet gekeken toen hij het deed,’ antwoordt ze. Ze staart strak voor zich uit terwijl ze het zegt. Ze kijkt niet naar hem. Niet naar Calvin. Dat kan ze niet.

‘Welk gereedschap gebruikte hij ervoor?’

‘Een zaag. Uit het schuurtje in onze achtertuin.’

‘Een zaag van uw vader?’

‘Ja.’ Ze doet haar ogen dicht. Ze kan het blikkeren van het metaal in het maanlicht nog voor zich zien terwijl Calvin de zaag omhooghoudt. De houten handgreep, de zigzag-tanden. Later zat het zaagblad onder het bloed, stukken huid en haren.

‘De grond was te... Er waren te veel stenen. Het lukte niet om een gat te maken dat groot genoeg was voor... voor haar hele...’

Geritsel en zacht gemompel in de rechtszaal. Er staat iemand op. *Andrew Shipp*. Hij kijkt naar Geo, hun blikken kruisen elkaar. Haar verloofde knikt haar toe, een verontschuldiging licht neigen van zijn hoofd. Dan loopt hij de rechtszaal uit; hij verdwijnt achter de zware deuren achterin.

Ze zal hem waarschijnlijk nooit meer zien. Dat doet meer pijn dan ze had gedacht. Ze draait de ring een paar keer ruw om haar vinger en stopt de pijn weg in een verborgen hoekje van haar geest tot het moment waarop ze hem onder ogen kan zien.

Walter Shaw, nu met een lege stoel naast hem, verroert zich niet. Geo’s vader is geen man die zijn gevoelens gemakkelijk toont en het enige teken van emotie is de eenzame traan die over zijn wang glijdt. Hij kent dit verhaal ook niet en ze zal het hem niet kwalijk nemen als hij achter Andrew aan de zaal uit loopt. Maar haar vader blijft zitten. *Goddank*.

‘Hoe lang duurde het? Het in stukken zagen?’ vraagt de aanklager.

‘Een tijdje,’ zegt Geo zacht.

Er klinkt een snik ergens vanuit het midden van de zaal. Candace Wong Plattens schouders schokken en haar ex-echtgenoot slaat zijn arm om haar heen, hoewel het duidelijk is dat hij op het punt staat zelf ook in tranen uit te barsten. Hun huidige partners zitten stil en geschokt naast hen, niet in staat te reageren, niet wetend wat te doen. Het is niet hún dochter, niet hún verlies, maar ze voelen het net zo goed.

‘Het leek heel lang.’

Alle ogen zijn op haar gericht. Ook die van Calvin. Langzaam kijkt ze naar hem op totdat ze elkaar eindelijk echt aankijken. Voor het eerst sinds ze is binnengekomen, houdt ze zijn blik vast. Hij knikt bijna onmerkbaar, ze ziet het alleen omdat ze erop wacht. Ze wendt haar blik af en richt haar aandacht weer op de aanklager die net een slokje water neemt.

‘Dus jullie lieten haar daar dood en in stukken gezaagd achter,’ zegt de officier van justitie, terwijl hij terugloopt naar de getuigenbank. ‘En toen ging u gewoon door met uw leven, alsof het allemaal nooit was gebeurd. U loog tegen de politie. U loog tegen haar ouders. U hebt hen veertien jaar in het ongewisse gelaten, veertien jaar laten lijden, hun nooit verteld wat er met hun kind is gebeurd.’

Hij zwijgt en kijkt veelbetekenend naar Geo, naar Calvin en dan naar de jury. Als hij verdergaat, is zijn stem niet luiders dan een harde fluistering zodat iedereen zich moet inspannen om hem te verstaan. ‘U liet uw beste vriendin achter in het bos, nadat uw vriendje haar in stukken had gezaagd, op nog geen honderd meter van het huis waar u woonde.’

‘Ja,’ zegt ze en ze knijpt haar ogen weer dicht. Ze weet hoe afgrijselijk ze klinkt, omdat ze weet hoe afgrijselijk het was. Maar er komen geen tranen. Die heeft ze niet meer.

Iemand in de zaal huilt nu zachtjes. Jammeren is het meer. Het is Angela's moeder, haar borstkas gaat hevig op en neer en haar gezicht gaat schuil achter haar handen. Haar felrode nagellak is afgebladderd, dat kan Geo zelfs vanaf de plek waar zij zit zien. Haar ex-man huilt niet. Maar als hij een zakdoek uit de linkerborstzak van zijn colbertje trekt om die aan zijn ex-vrouw te geven, trilt zijn hand hevig.

De aanklager heeft geen vragen meer. De rechter kondigt een lunchpauze aan. De juryleden lopen achter elkaar de zaal uit en het publiek staat op en strekt de benen. Er wordt gebeld, gejaagde journalisten tikken op laptops. De agent van de parketpolitie helpt Geo uit het getuigenbankje en ze lopen langzaam langs de tafel waarachter Calvin zit. Hij komt overeind en pakt haar hand beet als ze voorbijkomt, zodat ze even stil moet staan.

'Goed je te zien,' zegt hij. 'Zelfs nu.'

Hun gezichten zijn slechts een paar centimeter van elkaar verwijderd. Zijn ogen zijn nog precies zoals ze zich herinnert: levendig groen met een haast gouden randje om de pupillen. Ogen die ze ziet in haar dromen, wanneer ze zijn stem hoort en zijn handen op haar lichaam voelt, waarna ze badend in het zweet wakker schrikt. Maar dit is echt. Hij staat vlak voor haar.

Ze zegt niets omdat er niets te zeggen valt. Niet met iedereen rondom hen en alle ogen op hen gericht. Ze trekt haar hand uit de zijne. De parketwacht duwt haar verder.

Ze voelt dat Calvin een papiertje in haar hand heeft gedrukt en vouwt haar vingers eromheen, waarna ze haar hand in de zak van haar jurk stopt. Dan blijft ze staan om haar vader gedag te zeggen en ze schuift haar verlovingsring van haar vinger om die aan hem te geven.

Walter Shaw omhelst haar onhandig. Dan laat hij haar los en keert hij zich om, zodat ze niet kan zien hoe geëmotioneerd hij is.

Het proces is niet voorbij, maar Geo's aandeel erin wel. De volgende keer dat ze haar vader ziet, zit ze in de gevangenis.

De parketwacht brengt haar terug naar de cel onder de rechtszaal, waar ze op een bankje in de hoek gaat zitten. Als zijn voetstappen wegsterven, voelt ze in haar zak.

Het is een afgescheurd hoekje papier. Geel, afkomstig van een notitieblok. Calvin heeft er een paar woorden op geschreven, in zijn keurige, kriebelige handschrift. 'Graag gedaan', staat er, met een getekend hartje ernaast.

Ze knijpt het tot een propje en slikt het door; de enige manier waarop ze het kan laten verdwijnen.

In haar eentje in de cel zinkt ze weg in haar gedachten. Het verleden, het heden en de toekomst vermengen zich, de stemmen in haar binnenste klinken door de stemmen van de bewakers op de gang heen. Ze hoort hen praten over de laatste aflevering van *Grey's Anatomy* en vraagt zich even af of ze in de gevangenis ook *Grey's Anatomy* kan kijken. Ze heeft geen idee hoeveel tijd er is verstreken wanneer er opeens een donkere schim aan de andere kant van de tralies staat.

Het is onderzoeker Kaiser Brody. Met een papieren zak van een hamburgertent en een milkshake in zijn hand. Aardbeien. De papieren zak zit vol vetvlekken en het water loopt Geo meteen in de mond. Sinds het ontbijt hier in deze cel – een klein metalen kommetje koude haver-moutpap op een plakkerig dienblad – heeft ze niets meer gegeten.

'Als dat niet voor mij bedoeld is, ben je een regelrechte sadist,' zegt ze.

Kaiser houdt de zak in de lucht. 'Het is voor jou. En je krijgt het... als je me vertelt wat Calvin James daarnet in je hand stopte.'

Geo staart naar de zak. 'Geen idee waar je het over hebt.' 'Hij pakte je hand en stopte je iets toe.'

Ze schudt haar hoofd. Ze ruikt gegrild rundvlees, gebakken uitjes, friet. Haar maag rommelt luidruchtig. ‘Hij heeft me niets toegestopt, Kai, dat zweer ik. Hij pakte mijn hand, zei dat het goed was me te zien en ik trok zonder iets te zeggen mijn hand weer weg. Dat is alles.’

Hij gelooft haar niet. Hij geeft de bewaker een teken, waarop die de metalen deur van het slot draait. Kaiser controleert haar handen, speurt de vloer af. Hij gebaart dat ze moet opstaan. Dat doet ze. Hij fouilleert haar, voelt in haar zakken. Zonder resultaat. Dan overhandigt hij haar de zak, berustend.

Ze scheurt het papier meteen open.

‘Ho, ho, rustig aan.’ Hij gaat naast haar op de koude metalen bank zitten. ‘Het zijn twee burgers en er is er één voor mij.’

Geo heeft de hare al uit het papiertje gehaald. Ze neemt een enorme hap, het vet sijpelt over de voorkant van haar dure designerjurk. Het kan haar niks schelen. ‘Mag dit eigenlijk wel?’

‘Wat? De burger?’ Kaiser haalt de bovenste helft van het broodje eraf en verdeelt een hand frietjes over het vlees. Dan legt hij het halve broodje er weer op en neemt een reusachtige hap. ‘Je hebt je getuigenis ondertekend dus het interesseert niemand of ik met je praat of niet.’

‘Dat je dat nog steeds doet!’ Ze kijkt vol zogenaamde afschuw naar zijn hamburger. ‘Friet op je burger leggen! Zo verschrikkelijk middelbare school!’

‘Ach, in sommige dingen ben ik veranderd, en in sommige niet,’ zegt hij. ‘Ik wed dat voor jou hetzelfde geldt.’

‘Vertel, waarom ben je hier?’ vraagt ze een paar minuten later, als ze de helft van haar hamburger heeft verorberd en haar maag niet meer rommelt.

‘Eh... Dat weet ik niet precies. Ik denk dat ik je wilde zeggen dat ik je niet haat.’

‘Je hebt er alle reden toe.’

‘Niet meer,’ zegt Kaiser met een zucht. ‘Ik kan het eindelijk afsluiten. Loslaten. En ik adviseer je hetzelfde te doen. Je hebt het zo lang geheimgehouden, zo lang met je mee moeten dragen. Veertien jaar... Dat moet heel zwaar zijn geweest, ik kan me niet voorstellen hoeveel impact dat op je moet hebben gehad. En nog. Dat is op zichzelf al een straf.’

‘Ik denk niet dat Angela’s ouders het met je eens zouden zijn.’ Maar ze is blij dat hij het zegt. Ze voelt zich een klein beetje minder een monster. Een heel klein beetje minder.

‘Maar daarom ga je ook naar de gevangenis. Zodat je het kunt uitzitten en daarna een nieuwe start kunt maken. Je redt het wel. Je bent altijd sterk geweest.’ Kaiser legt zijn broodje neer. ‘Toen ik erachter kwam wat je had gedaan, kon ik je wel wat dóén. Ik was woedend op je. Om wat je Angela had aangedaan. Om wat je iedereen hebt aangedaan. Wat je míj hebt aangedaan. Maar toen ik je weer zag...’

‘Wat?’

‘Toen herinnerde ik me weer hoe het vroeger was. We waren zulke goede vrienden met z’n drieën, verdomme. Die shit vergeet je niet zomaar.’

‘Ja...’ Geo kijkt hem aan. Onder zijn stoere politie-uterlijk, ziet ze vriendelijkheid. Kaiser is in de kern altijd een vriendelijk persoon geweest. ‘Ik wilde je toen eigenlijk vertellen wat er was gebeurd, wat ik had gedaan. Ik heb zo vaak op het punt gestaan. Jij had geweten wat ik moest doen. Je was altijd mijn...’

‘Wat?’

‘Mijn morele kompas. Ik heb een hoop klotedingen gedaan, Kai. Jou wegduwen was er een van.’

‘Je was zestien.’ Kaiser zucht diep. ‘Een kind. Net als ik. Net als Angela.’

‘Maar oud genoeg om beter te weten.’

‘Als ik terugkijk, begrijp ik veel dingen een stuk beter.’

Hoe je was na die nacht. Hoe je mij afweerde, je terugtrok. Dat je de rest van het jaar niet naar school kwam. Calvin heeft je echt beschadigd. Ik besepte niet hoe erg het was.' Kaiser raakt haar gezicht even aan. 'Maar vandaag heb je de waarheid verteld. Het is klaar nu. Eindelijk.'

'Eindelijk,' zegt ze hem na en ze neemt een flinke hap van haar hamburger, hoewel ze geen trek meer heeft. Liegen is gemakkelijker met een volle mond.

2

Er zijn drie soorten betaalmiddelen in de gevangenis: drugs, seks en informatie. Het laatste is het kostbaarst, maar drugs en pijpen zijn het betrouwbaarst. En omdat Geo geen drugs gebruikt, zal het geld moeten zijn. Er zijn dingen die ze nodig heeft om de gevangenis te overleven. Dingen die ze zal aanschaffen zodra het kan, zodra ze een afdeling en een baantje toegewezen heeft gekregen.

Iedere nieuwe of terugkerende bewoner van het Hazelwood Correctional Institute – of ‘Hellwood’, zoals het ook wordt genoemd – verblijft de eerste twee weken van haar gevangenschap op een speciale afdeling waar de gedetineerde wordt onderworpen aan een hele batterij testen en gesprekken en er een grondig antecedentenonderzoek wordt gedaan om vast te stellen op welke afdeling ze geplaatst moet worden en wat voor werk ze gaat doen. Geo hoopt op beperkte beveiliging en een baantje in de kapsalon. Maar tijdens het eerste gesprek met de gevangenispsycholoog die haar mentor is, komt ze erachter dat het eerder drie jaar maximale beveiliging en een baantje bij de schoonmaakkploeg zullen worden.

‘Dat is niet zo slecht,’ zegt de mentor – P. MARTIN volgens het naambordje op haar bureau – in een poging haar gerust te stellen. ‘Bij maximale beveiliging zijn er meer bewakers. Minimum heeft privileges, maar maximum biedt bescherming.’

Dat lijkt Geo klinkklare onzin, maar omdat ze nooit eer-

der in de gevangenis heeft gezeten, gaat ze er maar niet tegenin.

Drie uur geleden is ze in Hazelwood gearriveerd en de psychologe is de eerste die ze ziet die geen uniform draagt. P. Martin – Pamela? Patricia? Ze ziet nergens een aanwijzing die verradt wat haar voornaam is – lijkt oprecht begaan met het welbevinden van de gevangenen. Geo vraagt zich af waarom ze voor deze baan heeft gekozen. Voor het geld kan het niet zijn. Haar kleding is goedkoop; de stof van het jasje trekt onder haar armen en langs de zoom van haar rok hangen losse draden.

‘En je ondersteuningssysteem, hoe zit het daarmee?’ Als Geo geen antwoord geeft, formuleert ze de vraag anders: ‘Wie komt je hier straks bezoeken? Wie wil je graag zien als je vrijkomt? Want die dag komt, weet je, en zolang je hier bent, moet je elke dag aan die mensen denken. Dat houdt je gemotiveerd.’

‘Mijn vader,’ zegt Geo. Ze heeft nooit veel vrienden gehad en na het proces heeft ze die al helemaal niet meer. ‘Ik zou gaan trouwen, maar... dat gaat niet door nu.’

‘En je moeder?’

‘Die is overleden. Toen ik vijf was.’

‘Nog een laatste vraag,’ zegt Martin. ‘Met welk ras identificeer je je? Je lijkt wit maar op je intakeformulier staat “anders”.’

‘Dat klopt,’ zegt Geo. ‘Mijn moeder was half Filipijns en mijn vader is kwart Jamaicaans. Dus ik ben gemengd.’

De psych knikt, klikt met haar pen en maakt een aantekening in haar dossier. ‘Hierbinnen is vijftien procent wit en omdat jij er ook wit uitziet, pas je er zonder problemen tussen. Maar omdat je deels zwart bent, kun je ook contacten in die gemeenschap leggen. Dat is positief.’

‘Ik ben ook voor een kwart Aziatisch.’

‘Minder dan één procent van de gevangenen hier is Azia-

tisch. Dus daar heb je weinig aan.’ De mentor kijkt haar vorsend aan. ‘Vertel eens. Hoe voel je je? Somber? Bang? Heb je last van zelfmoordgedachten?’

‘Als ik “ja” zeg, mag ik dan naar huis?’

De begeleider grinnikt. ‘Goed! Gevoel voor humor! Hou dat vast!’ Ze slaat het dossier dicht. ‘Oké! We zijn klaar. Ik spreek je over een week. Als je me eerder nodig hebt, geef je een seintje aan een bewaarder.’

De eerste twee weken gaan zonder incidenten voorbij, hoewel er op nieuwe gevangenen extra wordt gelet in verband met suicide. De gevangenis is tenslotte een verdomd deprimerende plek. Geo houdt zich gedeisd en praat alleen als er tegen haar wordt gepraat; ze brengt bijna al haar tijd alleen door. Op de dag dat ze zal worden overgeplaatst naar de afdeling waar ze komt te zitten, is ze al ruim voor het ochtendappèl wakker.

Het is moeilijk te geloven dat ze iets langer dan zes maanden geleden nog is geïnterviewd voor *Pacific Northwest*. Het tijdschrift wilde een artikel over Shipp Pharmaceuticals in verband met hun jaarlijkse top 100 van ‘De beste bedrijven om voor te werken’. Met haar dertig jaar was Geo veruit de jongste vrouwelijke bestuurder bij het concern, en de titel van het artikel was: ‘Shipp vaart een nieuwe koers: het jonge gezicht van een van Amerika’s oudste ondernemingen.’ Op de foto bij het artikel kijkt ze glimlachend in de camera – benen over elkaar geslagen, rok ver boven de knie, hooggehakte pumps met rode zolen – zittend op de rand van een lange tafel in een glazen vergaderruimte op de vierendertigste verdieping. Het artikel was opgehangen aan diversiteit op de werkplek, hoewel er ironisch genoeg geen woord in stond over Geo’s gemengde afkomst. Het artikel focuste alleen op haar leeftijd en het feit dat ze vrouw was – beide al genoeg om een uitzondering te zijn in de bedaagde-witte-mannen-wereld van degenen die de dienst uit-

maakten in de club van grote farmaceutische bedrijven – en op haar plannen om de lifestyle- en beautytak van het concern uit te bouwen.

Ze vermoedde dat de meerderheid van het directieteam bij Shipp de foto en het feit dat zij was verkozen om hen te vertegenwoordigen, verschrikkelijk vond. Hoewel niemand dat recht in haar gezicht zei natuurlijk.

Op de dag dat ze werd gearresteerd, was Geo in diezelfde vergaderzaal bezig met een presentatie voor de directie over haar uitbreidingsstrategie. De deur zwaaide open en er beende een lange man in een oud leren jack de kamer binnen, gevolgd door drie geüniformeerde politieagenten en een nerveuze, verontschuldigd gebarende secretaresse die hen probeerde bij te houden. De twaalf hoofden aan de enorme vergadertafel keerden zich allemaal naar de deur om te zien waar alle commotie voor nodig was.

‘Het spijt me, ze wilden niet wachten tot ik hen had aangekondigd,’ zei de naar adem happende secretaresse, een jonge vrouw die Penny heette en pas een maand bij het concern werkte.

De man in het leren jack staaarde Geo aan. Hij kwam haar ongelofelijk bekend voor en haar hersens probeerden hem koortsachtig te plaatsen. Hij droeg een politiebadge op zijn linkerborstzak en onder zijn jack zag ze de bult van een wapenholster. Hij was lang en getraind, heel anders dan... *Kaiser Brody. Krijg nou wat!* Heel anders dan op de middelbare school, toen hij twintig kilo lichter en een paar centimeter korter was!

Haar hart stond stil. De kamer begon te draaien en haar knieën voelden plotseling week. Ze zocht steun bij de tafel. De vergaderruimte, een paar seconden geleden nog koel en fris, was opeens warm en benauwd. De rechercheur zag haar reactie en lachte spottend.

‘Georgina Shaw?’ vroeg hij, maar hij wist natuurlijk ver-

domd goed dat zij het was. Hij liep om de lange ovale tafel heen naar haar toe, met de agenten in zijn kielzog, langs de geschokte gezichten van de directieleden. ‘U bent gearresteerd.’

Geo protesteerde niet. Ze zei geen woord en maakte geen enkel geluid, maar klapte haar laptop dicht waardoor haar presentatie van het grote scherm achter haar verdween. De rechercheur haalde zijn handboeien tevoorschijn. Geo kneep haar ogen even dicht toen ze ze zag.

‘Dit is de standaardprocedure,’ zei hij met een neerbui-gend lachje. ‘Ik kan me verontschuldigen maar je weet dat dit me niet spijt.’

De directieleden wisten zich geen houding te geven en keken in stille verbijstering toe terwijl de rechercheur haar handen achter haar rug trok, de handboeien dichtklikte en met haar naar de deur van de vergaderzaal marcheerde. Hun verwarring was begrijpelijk, natuurlijk. De Georgina Shaw die zij kenden was niet het soort vrouw dat ergens voor gearresteerd werd. Ze was tenslotte het nieuwe gezicht van Shipp! Een van de onderdirecteuren van het concern. Ze was verdomme Andrew Shipps verloofde! Deze hele toestand leek absurd.

Toen hoorden ze de luide stem van de directeur zélf en draaiden alle hoofden zijn kant op. Andrew Shipp was niet bij de vergadering aanwezig geweest, maar zijn kantoor lag iets verderop in de gang en iemand had hem natuurlijk verteld wat er gebeurde. Hij stond in de deuropening van de vergaderruimte en versperde de weg.

‘Waar bent u verdomme mee bezig?’ Andrew liep op haar af en probeerde haar arm vast te pakken, maar een jonge politieagent schermde haar af. Andrews gezicht liep rood aan, ongetwijfeld omdat er nog nooit iemand het lef had gehad hem tegen te houden als hij iets wilde. ‘Dit is ronduit belachelijk! Waar is uw arrestatiebevel? Hoe haalt u het in

uw hoofd! Maak die handboeien onmiddellijk los! Onmiddellijk. Dit is idioot!

Geo probeerde geruststellend naar hem te lachen, hem een seintje te geven dat hij kalm moest blijven, dat het in orde was, maar Andrew kéék niet eens naar haar. Hij stond tegenover de politieagenten, elke vezel van zijn lichaam ademde die bijzondere mengeling van woede en het zelfvertrouwen van iemand die met een zilveren lepel in de mond geboren is.

Maar de agenten trokken zich niets van hem aan. Het interesseerde hen niets dat de vrouw met de handboeien om twee etages lager een prachtig kantoor had, of dat haar huwelijksreceptie zou plaatsvinden op de pretentieuze golfclub waar de familie van haar verloofde lid van was, of dat zij het krankzinnig vond dat ze daar vierhonderd dollar vroegen voor een bord eten dat weinig meer inhield dan biefstuk met friet. Het interesseerde hen geen zier dat ze roze pioenrozen had uitgekozen voor haar bruidsboeket en dat haar jurk werd ingevlogen uit New York. Ze gaven er geen fuck om. En dat was goed. Want dat deed er allemaal niet meer toe. Waarschijnlijk had het er nooit iets toe gedaan.

De rechercheur nam haar mee naar de deur van de vergaderzaal. Zijn hand lag op haar onderrug. Hij duwde haar niet, maar leidde haar gedecideerd. Kaiser Brody rook heel anders dan vroeger. De jongen die ze vroeger kende had nooit een luchtje op, maar nu rook ze een zoete, muskusachtige geur die ze onmiddellijk herkende: Yves Saint Laurent. Ze had altijd al een goede neus gehad. Ooit had ze dezelfde geur voor Andrew gekocht, maar hij had hem nooit opgedaan. Hij kreeg er hoofdpijn van, klaagde hij. Andrew kreeg van veel dingen hoofdpijn.

De handboeien rinkelden om haar polsen. Ze zaten niet strak en met wat moeite zou ze haar handen er wel uit kun-

nen wringen. Kaiser had ze alleen maar voor de show omgedaan, om iets duidelijk te maken. Een scène te veroorzaken. Haar te vernederen.

Andrew liep achteruit in een poging hun de weg te versperren.

Kaiser wapperde het arrestatiebevel voor zijn neus heen en weer. 'Rechercheur Kaiser Brody, bureau Seattle. De aanklacht is moord.'

Andrew griste de papieren uit zijn hand en las die met uitpuilende ogen door. Zelfs in zijn dure pak van tweeduidzending dollar zag hij er niet goed uit met zijn ronde gezicht, weke lijf en dunner wordende haar. Andrews aantrekkingskracht zat in andere dingen. En hoewel hij met geld en connecties een hoop kon bereiken, kon hij dit niet oplossen.

'Zwijgen!' droeg hij haar op. 'Geen woord! Ik bel Fred. We fiksen dit wel.'

Fred Argent was het hoofd van Shipps juridische afdeling. Hij hield zich bezig met contracten, geschillen, bedrijfsovernames. Hij had geen flauw benul van strafrecht en dat was de kennis die Geo nu nodig had. Maar er was geen tijd om die discussie te voeren. De rechercheur manoeuvreerde haar haastig de gang op terwijl de rest van het bestuur als bevroren en met open mond toekeek.

Andrew liep het hele stuk met hen mee naar de lift, door de gang en de hoek om. Het nieuws dat Geo was gearresteerd leek zich sneller te verspreiden dan ze liepen. Toen ze langs het bureau van haar assistente, Carrie Ann, kwamen, zei Geo: 'Bel mijn vader. Ik wil niet dat hij dit op het nieuws ziet.' De jongere vrouw knikte, haar ogen opengesperd. Geo zag dat er nog steeds een vlekje gemorste koffie op haar rok zat, ondanks haar verwoede pogingen dat te verwijderen. Nog niet eens een uur geleden hadden ze samen overlegd hoe ze die vlek er het beste uit kon krijgen en het kantoor afgezocht naar een vlekkenmiddel terwijl Geo vertelde over

het nieuwe restaurant waar ze de avond ervoor met Andrew had gegeten.

Dat leven was voorbij. Alles waarvoor ze had gewerkt, alles wat ze tot stand had gebracht, het leven dat ze had opgebouwd, ondanks het geheim dat ze altijd verborgen had weten te houden... Het ging allemaal in rook op, recht voor haar neus.

‘Het komt goed,’ zei Andrew bij de lift tegen haar. ‘Zwijgen, ja? Geen woord! Fred komt naar je toe op het politiebureau. We zorgen voor de allerbeste advocaat. Maak je geen zorgen.’ Hij keek woedend naar Kaiser, die met een milde blik terugkeek. ‘Dit is een idiote actie van u, rechercheur. U maakt een enorme fout! Commandant Heron, uw chef, is lid van mijn golfclub en ik bel hem zo direct persoonlijk. Dus u kunt een proces aan uw broek verwachten.’

De rechercheur reageerde niet, alleen zijn mondhoeken gingen lichtjes omhoog. Weer dat neerbuigende lachje. *Had hij dat op de middelbare ook al?* vroeg Geo zich af. Ze kon het zich niet herinneren.

De liftdeuren gleden dicht terwijl Andrew naar zijn secretaresse schreeuwde dat ze hem zijn mobiel moest brengen.

De volgende minuut stonden zij en de rechercheur bewegingloos voor de spiegeldeuren. Er klonk zachte muziek uit de verborgen speakers. Achter zich hoorde Geo de ademhaling van een van de agenten. Een zacht geruis dat een beetje fluitend klonk. Scheefstaand neustussenschot, waarschijnlijk. Kaisers hand lag nog steeds onder op haar rug. Dat irriteerde haar niet. Het voelde geruststellend.

Shipp deed niet aan instrumentale muzak; het was een hip bedrijf met hedendaagse en voornamelijk wat oudere easy listening in de moderne liften. De cijfers boven de deur telden langzaam af op de tonen van Oasis, muziek waar Geo op de middelbare school graag naar had geluis-

terd. Een van de andere agenten, een jongere vrouw die zo te horen geen neusproblemen had, zong zachtjes mee. Geo niet, hoewel ze de tekst van 'Wonderwall' uit haar hoofd kende.

Today is gonna be the day

That they're gonna throw it back to you

Ja, dit was de dag waarop ze alles voor haar kiezen kreeg, de dag waarop ze de rekening kreeg gepresenteerd. De etagenummers bleven verspringen als ze weer een verdieping passeerden, de lift schoot in hoog tempo omlaag naar de begane grond. Misschien had ze geluk... Misschien zouden ze crashen en exploderen. Zestien, vijftien, veertien...

'Je lijkt niet verbaasd me te zien,' merkte Kaiser op terwijl hij haar via de spiegeldeuren aankeek.

Geo zei niets omdat er niets te zeggen viel. Ze had dit scenario wel honderd keer in haar hoofd afgespeeld, maar zich haar vroegere vriend nooit voorgesteld in de rol van de politieman die haar arresteerde. Ze wist niet eens dat Kaiser bij de politie zát, maar ze moest erkennen dat de badge hem paste. Er was nog maar een glimp van de jongen van vroeger zichtbaar in de man van nu. Zijn kaaklijn zat niet meer onder de pukkels, maar was nu bedekt met een stoppelbaardje en zijn gezicht was hoekiger. Maar zijn ogen waren hetzelfde.

Opgejaagd. Teleurgesteld.

Hij had gelijk. Ze was niet verbaasd. Ze had heel lang op deze dag gewacht en diep in haar hart geweten dat hij zou komen. En nu was het zover. Ze hoefde niets meer te verbergen, geen geheim meer met zich mee te torsen dat een ondraaglijk blok cement van ten minste twee ton was geworden. Ze kon eindelijk de lange adem die ze veertien jaar had ingehouden, langzaam laten ontsnappen. Haar schouders zakten omlaag. Ze voelde de strak staande spieren in haar rug en nek ontspannen. Geo wierp haar vroegere

vriend een glimlachje toe. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. Nee, ze was totaal niet verrast. Ze was opgelucht!

‘Shaw’ hoort ze een scherpe stem zeggen, waardoor ze uit haar gedachten opschrikt. De ochtendbel is gegaan. Ze kijkt op. Er staat een bewaker in de deuropening van haar cel, gekleed in een donkerblauw uniform en met haar haar in een strenge knot. Ze is klein maar gespierd en stevig gebouwd, en Geo twijfelt er niet aan dat ze iemand die twee keer zo groot is als zijzelf tegen de grond kan werken. ‘Je beoordeling is binnen. Je wordt overgeplaatst. Kom mee.’

‘Waar ga ik heen?’

‘Maximum,’ zegt de bewaker en Geo’s hart maakt een duikeling. ‘Maar naar de grote zaal omdat de afdeling wordt verbouwd.’

De ‘grote zaal’ is een tijdelijke oplossing. Ze heeft een andere gedetineerde tegen een bewaker horen klagen dat het er vol en benauwd is. Ze protesteert: ‘De grote zaal? Kan ik niet hier blijven totdat...’

De bewaker lacht blaffend. ‘Dit is geen hotel! Je dacht toch niet dat je kunt klagen als het je niet bevalt en je dan een betere kamer krijgt? Opschieten, Shaw. Opstaan! Vooruit met die luie reet van je! Voordat ik je dwing!’

Geo pakt haar schamele bezittingen haastig bij elkaar. Tegenwoordig is dat een plastic zak met wat toiletartikelen plus een sweatshirt met in grote zwarte letters DOC (Department of Corrections) erop.

‘Maar je gaat wel bij de kapper werken,’ vertelt de bewaker. ‘Daar mag je blij mee zijn. De meeste nieuwen beginnen in de keuken, maar ze hebben iemand nodig die kan knippen en verven. Zat je buiten in de beautybranche?’

‘Zo’n beetje,’ zegt Geo.

‘Hé!’ De bewaker neemt haar aandachtig op terwijl ze door de gang lopen. ‘Ik ken jou! Ben jij niet die meid die

haar vriendin in stukken heeft gesneden? Een hele tijd geleden?’

Geo geeft geen antwoord.

‘Dat is echt ziek,’ vervolgt de bewaker en het is lastig te bepalen of ze nou walgend of bewonderend klinkt. Misschien allebei. ‘Nou, ik begrijp niet dat ze jou straks met scharen laten werken.’

Ik ook niet, denkt Geo. Ik ook niet.